

Komşum Meşe

Necati SUNGUR

Yaz, olanca sıcaklığıyla hükmünü sürüyor. Odamın yüksek penceresinin bir kanadı, gün boyu açık duruyor. Pencerenin hemen önünde komşum meşe ağacı var. Palamutları büyümeye başladı. Geçen yıl onunla tanıştığımız yine Temmuz ayının bugünlerinde, biraz sancılıydı. Arada bir inlediğini duyar gibi olurdum. Eski komşusu onunla pek ilgilenmemiş, hatırını her hâlde hiç sormamıştı. Bir zaman sonra kollarından birinin, pencerenin ahşap gölgeliğinin demiriyle duvar arasında sıkışmış olduğunu gördüm. Bunu kendisi yapmış olamazdı. Göz göre göre ve bile bile kendi kolunu buraya uzatması ve kendisine büyük bir acı veren bu duruma razı olması mümkün değildi. Böyle olsaydı, kolu böylesine ters dönmüş olmamalıydı.

Belki kendisi, dostluk kurmak, bir yakınlık görmek arzusuyla kolunu pencereden içeriye uzatmış, ama bu isteğine olumlu bir karşılık bulamamıştı anlaşılabilir. Bu safiyane düşüncesinin karşılığını, kolunun kırılarak demirle duvar arasına sıkıştırılması şeklinde almış ve o günden tanıştığımız güne kadar acı içinde, küskün bir hayat sürmüştü.

Yakından baktığımda, kolunun durumunun hiç de iyi olmadığını gördüm. Kolunun uzun zamandan beri orada olduğu anlaşılıyordu. Çünkü biraz beslenmiş ve kolları irileşmişti. Ancak demir, bütün soğukluğu ve acımasızlığıyla kolunu ezmiş, kopmasına ramak kalmıştı. Şefkat duygularım kabararak eğildim;

-Eğer müsaade edersen, daha fazla acı çekmemen için bu kolunu aşağı kışmından keselim. Kısa zaman sonra tekrar beslenir, kolunu uzatırsın, dedim.

İtiraz etmedi; belki uzun zamandan beri böyle dost bir sese ihtiyacı vardı.

Bahçıvanlar, arada sıkışmış olan kolunu kestiler. O anda bir "ah" işittim. Bu ah, kesilen kolu için miydi, yoksa görmediği dostluk yüzünden başına bunların gelmesinden miydi anlayamadım. Sonraki günler, bazen eğilerek kaybettiği koluna bakıyor ve üzüntüsünden yemyeşil yaprakları sararıyordu. Birkaç ay sonra, içine attığı bu sıkıntı yüzünden bütün yaprakları dökülmeye yüz tutmuştu. Ben, ne kadar teselli etmeye çalıştıysam da;

Seninle ilgisi yok; bu benim kaderim, diyordu.